

Warszawa, dn. 17.08.2023 r.

Główny Sąd Łowiecki

ul. Nowy Świat 35

00-029 Warszawa

Rep. GSŁ 32/23

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Zbigniew Kapiński /ref./**

Członkowie: **SGSŁ Paweł Jamorski**

SGSŁ Mirosław Tetkowski

Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Janusza Trzęsimiecha

rozpoznał sprawę Kol. [...] [...] syna [...] [...] i [...] [...] na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego [...] z dnia 12.05.2023 sygn. akt OSŁ [...] /23 mocą którego uznano obwinionego winnym, tego że:

w dniu 17 listopada 2018 roku w [...] obiekcie koła łowieckiego [...] jako członek Polskiego Związku Łowieckiego będąc w stanie wskazującym na spożycie alkoholu występując w stroju łowieckim podczas odbywającej zabawy myśliwskiej używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe, a swoim niestosownym zachowaniem obrażał uczestników zabawy w osobach [...] [...], [...] [...], [...] [...] oraz [...] [...] i [...] [...], naruszając przy tym obowiązujące normy społeczne, czym naruszył zapisy pkt.4 i pkt 11 Zbioru Zasad Etyki Łowieckiej przyjętych Uchwałą Naczelnej Rady Łowieckiej m 29a/2012 z dnia 11 grudnia 2012 roku

tj. przewinienie łowieckie z art. 35 b ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie

i za to wymierzono obwinionemu karę dyscyplinarną nagany oraz karę dodatkową zakaz pełnienia funkcji w organach Polskiego Związku Łowieckiego i Koła Łowieckiego na okres 5 lat.

Obciążono obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 634,90;

na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k l:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchyla punkt 2 tego orzeczenia dotyczący kary dodatkowej zakazu pełnienia funkcji w organach Polskiego Związku Łowieckiego i Koła Łowieckiego na okres 5 lat.
2. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy
3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża obwinionego [...] [...]

/-/ Zbigniew Kapiński
/-/ Paweł Jamorski
/-/ Mirosław Tetkowski

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Łowiecki Polskiego Związku Łowieckiego [...] w dniu 12 maja 2023 r. wydał orzeczenie, w którym obwiniony kol. [...] [...] został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia łowieckiego z art. 35 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1990 roku Prawo Łowieckie polegającego na tym, że w dniu 17 listopada 2018 roku w [...] obiekcie koła łowieckiego [...] jako członek Polskiego Związku Łowieckiego będąc w stanie wskazującym na spożycie alkoholu występując w stroju łowieckim podczas odbywającej zabawy myśliwskiej używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe, a swoim niestosownym zachowaniem obrażał uczestników zabawy w osobach [...] [...], [...] [...], [...] [...] i [...] [...] naruszając przy tym obowiązujące normy społeczne, czym naruszył zapisy pkt. 4 i pkt. 11 Zbioru Zasad Etyki Łowieckiej przyjętych uchwałą Naczelnej Rady Łowieckiej nr 29a/2012 z dnia 11 grudnia 2012 roku i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną w postaci nagany. W pkt. 2 sąd orzekł karę dodatkową w postaci zakazu pełnienia funkcji w organach Polskiego Związku Łowieckiego i Koła Łowieckiego na okres 5 lat, a w pkt. 3 obciążono obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 634,90 zł.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez obrońcę obwinionego, który zarzucił:

1. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, a to art. 35 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo Łowieckie w związku z pkt. 4 i pkt. 11

Zbioru Zasad Etyki Łowieckiej przyjętych w uchwałą NRŁ nr 29a/2012 z dnia 11 grudnia 2012 roku poprzez niewłaściwe zastosowanie,

2. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, a to:

a. postanowień par 18 ust. 1 pkt 2 i §19 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych PZŁ zatwierdzonego uchwałą NRŁ nr 5/2014 z dnia 24 kwietnia 2014 roku uniemożliwiając obwinionemu podjęcia skutecznej obrony na rozprawie w dniu 12 maja 2023 roku poprzez pominięcie wnioskowanych przez niego dowodów ze źródeł osobowych, tj. świadków w osobach: [...] [...], [...] [...], [...] [...] zgłoszonych przez obwinionego w piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2023 roku

b. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uwzględnienie jedynie zeznań świadków powiązanych bliskimi więzami rodzinnymi, tj. [...] [...] i [...] [...] (pozostających w związku małżeńskim), [...] [...] (będącej córką [...] [...] i [...] [...]) oraz ich bliskich znajomych [...] [...] i [...] [...], pomijając zupełne pisemne wyjaśnienia: zarządu Kł. [...] z 11 stycznia 2019 roku, Przewodniczącego Komisji Etyki i Tradycji Łowieckich w KŁ [...] z dnia 17 października 2021 roku, wyjaśnień obwinionego z dnia 21 listopada 2019 roku oraz z dnia 12 maja 2023 roku, wnioskowane dowody z zeznań świadków [...] [...], [...] [...] i [...] [...].

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosił o:

1. uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,
2. lub zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego,
3. zasądzenie odpowiednio kosztów postępowania według norm przypisanych.

Główny Sąd Łowiecki zważył, co następuje:

Wniesione przez obrońcę obwinionego odwołanie nie jest zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nim zarzuty oraz wnioski końcowe.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego wymienionych w pkt. 1 omawianego odwołania. Zaznaczyć należy, że z utrwalonego orzecznictwa dotyczącego omawianego zagadnienia wynika, że zarzut obrazy prawa materialnego jest uzasadniony w sytuacji, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, bądź gdy do ustalonego stanu faktycznego niezasadnie zastosowano określony przepis prawa materialnego, dokonując jego błędnej wykładni. Zatem istota obrazy prawa materialnego sprowadza się do wadliwej subsumpcji określonej normy prawnej do niespornego stanu faktycznego. Zaznaczyć również należy, że zarzut obrazy prawa materialnego, odnoszący się do kwalifikacji prawnej

czynu, można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją.

W analizowanym odwołaniu jego autor w pkt. 1 kwestionuje kwalifikację prawną przypisanego obwinionemu czynu poprzez zarzut obrazy prawa materialnego, a jednocześnie poprzez zarzuty zawarte w punkcie 2 a i b dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, czy też częściowe ich pominięcie, w istocie kwestionuje dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne. Taki zaś sposób konstrukcji wniesionego środka zaskarżenia powoduje wewnętrzną sprzeczność pomiędzy zarzutami z pkt 1 i 2.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji poczynił w niniejszej sprawie w pełni trafne i prawidłowe ustalenia faktyczne, które mają pełne oparcie w materiale dowodowym wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd meriti zasadnie uznał za wiarygodne zeznania świadków [...] [...], [...] [...], [...] [...], [...] [...] i [...] [...], gdyż są one spójne, logiczne, konsekwentne i z ich treści w sposób jednoznaczny wynika sposób zachowania obwinionego [...] [...]. W oparciu o wskazane wyżej oraz pozostałe uznane za wiarygodne dowody zgromadzone w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Łowiecki [...] trafnie uznał, że kol. [...] [...] jako członek PZŁ w dacie 27 listopada 2018 roku, będąc w stanie po spożyciu alkoholu i występując w stroju łowieckim, zachowywał się nieetycznie i nieobyczajnie, naruszając przy tym obowiązujące normy społeczne, godząc w ten sposób w reguły wyrażone w Zbiorze Zasad Etyki i Tradycji Łowieckich. Tego rodzaju ustalone przez sąd meriti zachowanie obwinionego bez wątpienia wypełnia znamiona przypisanego zaskarżonym orzeczeniem przewinienia dyscyplinarnego i wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji w omawianym zakresie dokonał prawidłowej oceny prawnej zachowania kol. [...] [...], a w związku z tym nie naruszył wymienionych w pkt. 1 odwołania przepisów prawa materialnego.

Bezpodstawne są również pozostałe zarzuty zawarte w pkt. 2 a i b omawianego środka zaskarżenia dotyczące naruszenia wymienionych przez skarżącego przepisów prawa procesowego. Uznać bowiem należy, że w realiach dowodowych występujących w niniejszej sprawie oddalenie przez Sąd meriti wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka [...] [...], [...] [...] i [...] [...], było w pełni zasadne. Nie można również zaakceptować stanowiska skarżącego, że Sąd pierwszej instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny zeznań świadków wymienionych w zarzucie z pkt 2 b. Sąd meriti zasadnie bowiem uznał, że zeznania [...] [...], [...] [...], [...] [...] oraz [...] [...] i [...] [...], są logiczne, konsekwentne i w przejrzysty sposób obrazują przebieg zdarzenia jakie miało miejsce

w dniu 17 listopada 2018 roku oraz zachowanie obwinionego. Podnoszona przez autora odwołania kwestia powiązania wymienionych świadków więzami rodzinnymi nie może mieć istotnego znaczenia w sytuacji, gdy zeznania wszystkich wymienionych świadków są ze sobą zgodne, a nadto korespondują one również z pozostałymi dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Wbrew twierdzeniom autora odwołania Sąd pierwszej instancji nie pominął również dowodów wymienionych w pkt. 2 b, skoro z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że dokonano analizy wyjaśnień składanych przez obwinionego oraz działań podjętych przez Zarząd Koła Łowieckiego [...] i jego Komisję Etyki i Kultury Łowieckiej. Trafnie w tym zakresie stwierdzono, że wskazane podmioty nic nie ustaliły i obwiniony nie podniósł na tym etapie żadnych konsekwencji za swoje zachowanie pomimo stwierdzeń zawartych w protokole posiedzenia zarządu Koła Łowieckiego [...] z dnia 11 stycznia 2019 roku odnoszących się do sposobu zachowania kol. [...] [...], podczas przedmiotowej zabawy myśliwskiej. Natomiast w sytuacji, gdy został oddalony wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadków [...] [...], [...] [...] i [...] [...], obrońca obwinionego nie ma żadnych podstaw, aby zarzucić pominięcie tych dowodów.

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia Główny Sąd Łowiecki dostrzegł zaś z urzędu fakt naruszenia zakazu *reformationis in peius* w postępowaniu ponownym w zakresie orzeczenia w pkt. 2 kary dodatkowej zakazu pełnienia funkcji w organach PZŁ i Koła Łowieckiego. Skoro bowiem poprzednie orzeczenie wydane przez Sąd meriti zostało zaskarżone wyłącznie na korzyść przez obrońcę obwinionego i nie zawierało ono orzeczenia o karze dodatkowej, to w takiej sytuacji przy ponownym rozpoznaniu przedmiotowej sprawy Okręgowy Sąd Łowiecki [...] nie mógł wydać orzeczenia surowszego niż to poprzednio uchylone przez Główny Sąd Łowiecki. Dlatego też dokonano zmiany orzeczenia we wskazanym zakresie poprzez uchylenie pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia.

Główny Sąd Łowiecki mając na uwadze powyższe orzekł jak w sentencji, obciążając obwinionego kosztami postępowania odwoławczego.

/-/ Zbigniew Kapiński
/-/ Paweł Jamorski
/-/ Mirosław Tetkowski